

приветливо сляне и вярно невидимо гонят
св събуденитъ въ грядуща вѣки. Но какъ то
поуля е дна, толкова и думата на Бетховена
е мракъ и тма, той се отдръква, съра на рожа
отъ който се раздаватъ звуци - буренъ вихръ, но
въ мигъ Бетховенъ замира нах рожа. Негова
дума се раздира и терзае отъ грозни, отгланни
мисли. Какъто спящиятъ въне бере да види
свѣталината на слонцето, иди и Бетховенъ въне
да чуе звуковетъ на музикара. Избавление той
вима само и смрътъ, нейната свика вирае
нах него и го обхваща съ хладенъ локъ.

Но и мигъ гекатъ, хранителъ на думата,
властни отива удара на смрътъ. Просвѣтление
настава и думата на Бетховена, и той вима об-
раза на Смира. Не бже ли той съва?

Но въ свѣта отъ хладенътъ зръдъ
Единствъ (само) той е вимава дено...

Не изг агитъ отгертъ изгиза
А на думата изг Свѣтаз Свѣтаз.

Въ тая мислъ проява божитъ притъ.
И Бетховенъ пакъ поуватъва, че живее все-
моуриетъ духъ, а съ него и той и изгиза

